
Η αρχή του τέλους μεταξύ των σχέσεων ΗΠΑ και Κίνας;

2019/05/12 21:34 στην κατηγορία ΓΝΩΜΗ

Η διπλωματία στο ζενίθ της ανάμεσα στις δύο κορυφαίες οικονομίες του πλανήτη, που μιλούν διαφορετικές «γλώσσες» και έχουν διαφορετικά πολιτιστικά πλαίσια.

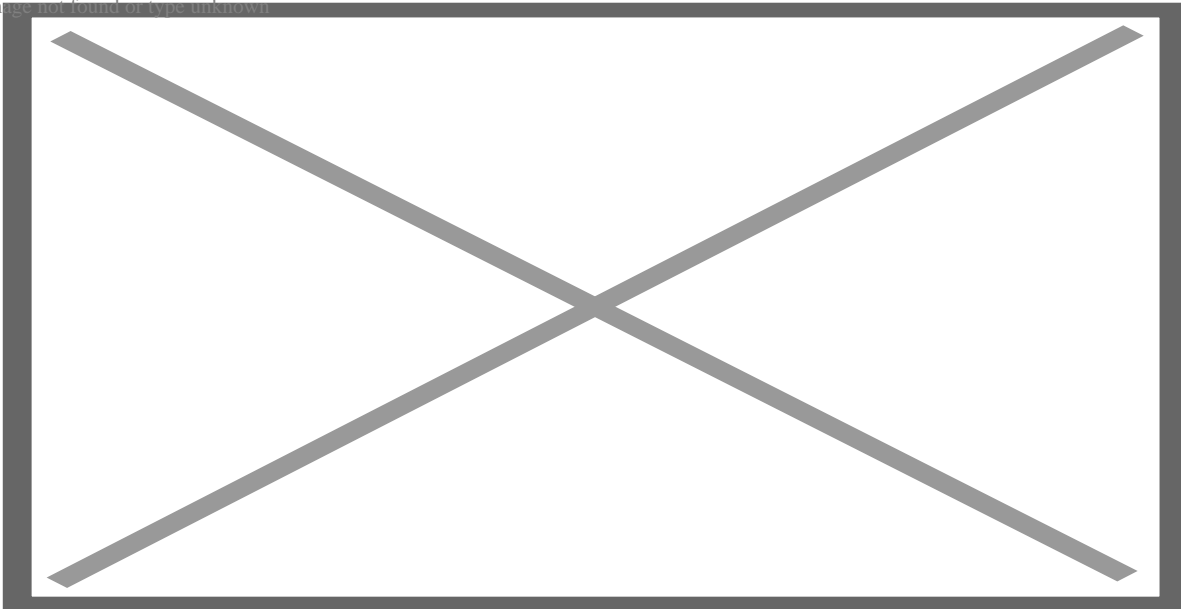
Από τη μία, η ιδεολογία του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας και από την άλλη τα «γεράκια» της Ουάσιγκτον για μείωση του ρόλου του κράτους στην κινεζική οικονομία.

Με την κάθε πλευρά να έχει τα δικά της διαπραγματευτικά εργαλεία, καθώς οι εμπορικές συνομιλίες βαίνουν στο τελικό τους στάδιο.

Ο οικονομολόγος Κέινς είχε πει ότι «είναι σοφό να ξεκινάς από μια ακραία θέση, όταν επιδιώκεις μια επωφελή συμβιβαστική συμφωνία».

Την τακτική αυτή φαίνεται να υιοθετεί ο Αμερικανός πρόεδρος, Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος προχώρησε σε αύξηση των δασμών από 10% σε 25% σε κινεζικές εισαγωγές αξίας 200 δισ. δολαρίων. Είναι όμως ο πιο ενδεδειγμένος τρόπος για να πάρει αυτό που θέλει από το Πεκίνο;

Ο Τραμπ έχει λόγους να αμφισβητεί την ικανότητα του Πεκίνου να τηρεί τις δεσμεύσεις του στην όποια συμφωνία. Διεθνείς διπλωματικοί κύκλοι γνωρίζουν ότι η όποια συμφωνία με το Πεκίνο θα αποτελέσει την αρχή μίας μακράς διαπραγμάτευσης με πολλά «παζάρια» και όχι το τέλος της.

Γνωρίζουν επίσης την τακτική των Κινέζων αξιωματούχων να αλλάζουν τους όρους την τελευταία στιγμή. Ήδη, η Κίνα αθέτησε αρκετές δεσμεύσεις τα τελευταία έτη στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων που άρχισαν επί προεδρίας Τζορτζ Μπους.

Αυτό που ζητά ο Τραμπ είναι μια ολοκληρωτική αναδόμηση του κρατικού βιομηχανικού συστήματος της Κίνας, κάτι όμως που θα έθιγε εδραιωμένα κρατικά συμφέροντα.

Ακόμη και μία συμφωνία για τους δασμούς δεν είναι σε θέση να επιλύσει μεμιάς όλα τα εμπορικά «αγκάθια» των ΗΠΑ με το Πεκίνο: χειραγώγηση νομισμάτων, κρατικές επιδοτήσεις, πολιτική ανταγωνισμού και άνοιγμα αγοράς, κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας, αναγκαστικές μεταβιβάσεις τεχνολογίας.

Το Πεκίνο ξέρει πολύ καλά ότι με ανταποδοτικούς δασμούς δεν πρόκειται να πολεμήσει τις ΗΠΑ. Και έχει στα χέρια του πανίσχυρα «όπλα»: **την υποτίμηση του γιουάν και το αμερικανικό κρατικό χρέος, ύψους 1,1 τρισ. δολαρίων που διακρατεί, το περισσότερο από κάθε άλλη χώρα.**

Αυτό που θα μπορούσε να πονέσει την Κίνα είναι η απειλή των βασικών οικονομικών της συμφερόντων. Μία συντονισμένη παγκόσμια προσπάθεια αποδυνάμωσης των επιθετικών πρακτικών της θα αποτελούσε έναν ισχυρό μοχλό πίεσης στην κινεζική γραφειοκρατία, μπλοκάροντας κινεζικές επιχειρήσεις από αγορές που δεν είναι ανοικτές στην ίδια την Κίνα. Όμως, προφανώς ο Τραμπ δεν θέλει να επιτύχει μόνο αυτό.

Η άσκηση πίεσης είναι ένα «διεθνές» μέτρο επιβολής στις αλυσίδες παραγωγής, ώστε να επιστρέψουν σε ΗΠΑ, Ευρώπη και Ιαπωνία.

Έφη Τριήρη,

«Ναυτεμπορική»